

Full diocesà

3 d'octubre del 2021

p5 —El 17 d'octubre, Jornada Diocesana i obertura del Sínode de Bisbes

p5 —La Sagrada Família de Barcelona presenta la torre que la coronarà

El nou abat de Montserrat

El P. Manel Gasch i Hurios és el nou abat del monestir de Santa Maria de Montserrat. La comunitat benedictina el va escollir abat el 15 de setembre i ja exerceix el govern del monestir, en espera de la benedicció abacial, que tindrà lloc a la basílica de Santa Maria el dimecres 13 d'octubre a les 11 del matí. L'elecció fou feta en una reunió capitular a la qual assistiren els monjos professors solemnes de la comunitat, presidits pel Rvdm. P. Guillermo Arboleda, abat president de la Congregació Benedictina Sublacense Casinesa, que el confirmà en el càrrec.

El pare abat Manel Gasch va voler agrair el servei del P. Abat Josep M. Soler, "que al llarg de vint-i-un anys ha guiat

la nostra comunitat amb esperit de saviesa i generositat". El nou abat de Montserrat ha manifestat que posa "el futur de la nostra comunitat i d'aquest abadiat als peus de la Moreneta, juntament amb la terra de Catalunya, de la qual n'és la patrona", a la vegada que ha recordat "la importància del ministeri d'intercessió de la comunitat monàstica de Montserrat a favor de l'Església i del món".

Finalment, el P. Abat Manel Gasch va destacar "el repte de la celebració del proper Mil·lenari de la fundació del monestir, l'any 2025, com a una oportunitat d'apropar Montserrat i la vida monàstica a la nostra societat".

Continua a la pàgina 6.

«Allò que Déu ha unit, l'home no ho pot separar »

Diumenge XXVII durant l'any / Cicle B

Lectura del llibre del Gènesi

El Senyor-Déu digué: «No seria bo que l'home estigués sol. Li faré qui l'ajudi i l'acompanyi.» El Senyor-Déu modelà amb terra totes les bèsties salvatges i tots els ocells, i els presentà a l'home, a veure quin nom els donaria: el nom que l'home donava a cada un dels animals era el seu nom. L'home donà el nom a cadascun dels animals domèstics i salvatges i a cadascun dels ocells, però no en trobà cap capaç d'ajudar-lo i fer-li companyia. Llavors el Senyor-Déu va fer caure l'home en un son profund. Quan quedà adormit, li prengué una de les costelles i omplí amb carn el buit que havia deixat. Després, de la costella que havia pres, el Senyor-Déu va fer-ne la dona, i la presentà a l'home. L'home digué: «Aquesta sí que és os dels meus ossos i carn de la meua carn. El seu nom serà l'esposa, perquè ha estat presa de l'espòs.» Per això l'home deixa el pare i la mare per unir-se a la seva esposa, i des d'aquell moment ells dos formen una sola família.

(2,18-24)

Salm responsorial

Que el Senyor ens beneeixi tota la vida.
[127]

Lectura de la carta als cristians hebreus

Germans, Jesús, abaixat, va ser posat un moment per sota dels àngels, però ara, després de la passió i la mort, el veiem coronat de glòria i de prestigi, perquè Déu, que ens estima, va voler que morís per tots. Déu, que ho ha creat tot i ho ha destinat tot a ell mateix, volia portar molts fills a la glòria, i convenia que aquell qui els havia de guiar a la salvació fos consagrat pels sofriments. Tant el qui santifica com els qui són santificats tenen un mateix pare, i per això no s'avergeix d'anomenar-los germans.

(2,9-11)

Lectura de l'evangelí segons sant Marc

En aquell temps, els fariseus anaren a trobar Jesús per provar-lo, i li preguntaren si el marit es podia divorciar de la seva dona. Ell els preguntà: «Què us va ordenar Moisès?» Li respongueren: «Moisès permet de donar a l'esposa un document de divorci i separar-se.» Jesús els digué:

«Moisès va escriure aquesta prescripció perquè sou tan durs de cor. Però al principi, Déu creà l'home i la dona. Per això deixa el pare i la mare, per unir-se a la seva esposa, i ells dos formen una sola família. Per tant, ja no són dos, sinó una sola família. Allò que Déu ha unit, l'home no ho pot separar.» Un cop a casa, els deixebles tornaren a preguntar-lo sobre això mateix. Jesús els digué: «Aquell qui es divorcia de la seva dona i es casa amb una altra comet adulteri contra la primera, i si la dona es divorcia del seu marit i es casa amb un altre, comet adulteri.» [La gent portava a Jesús uns nens perquè els imposés les mans, però els deixebles renyaven els qui els havien portat. A Jesús li sabé greu que els renyessin, i els digué: «Deixeu venir els nens, no els exclogueu, el regne de Déu és per als qui són com ells. Us ho dic amb tota veritat: Qui no rebi el regne de Déu com el rep un nen, no hi entrarà pas.» I els prenia als braços i els beneïa imposant-los les mans.]

(10,2-16)

«L'home deixa
el pare i la mare
per unir-se a la
seva esposa, i des
d'aquell moment
ells dos formen una
sola carn»

A recer de la bondat

Carles Riera i Fonts, pvrre.

Passejant per la vida ens adonem que no tot són flors i violes. Hi ha dolor i fracàs. En la bondat de Déu trobaran recer tant els qui viuen un matrimoni feliç com els entristits per una separació conjugal.

L'evangeli d'avui, situat en el seu context, no té pas la intenció de despertar culpabilitats. Abans de la formulació de la llei —la de Moisès, Jesús la reinterpreta— hi ha el fet de l'aliança —la unió, cercada, de Déu i el seu poble.

El matrimoni cristià és do de Déu —un sagrament, signe de l'amor amb què ell estima— i és també lliure decisió i compromís humà entre iguals, home i dona. I si l'amor amb què Déu estima és perpetu, el del matrimoni, idealment, també ho és. Després vindrà el realisme que calgui i les situacions concretes. Ara bé, en moments o períodes de conflicte, la vitalitat del perdó entre els esposos i el revifament de l'amor, sempre haurien de pesar més, a les balances, que el tempteg de la deserció.

Havent parlat del divorci, ve el passatge en què Jesús afalaga uns infants, cosa que indica, assenyaladament, la cura responsable que els pares han de tenir envers els fills. Transmetent la vida, els cònjuges participen de la paternitat i maternitat de Déu.

En la Bíblia, que és paraula divina escrita amb lletra humana, sempre hi trobem comprensió i amor que perdura, bellesa i refugi, sentit i esperança. I, com deia el poeta Rainer M. Rilke, «benaurats els qui saben que darrere de tots els llenguatges hi ha l'inexpressable».

La imatge

Quantes vegades no haurem llegit el rol que tenien els infants en l'antigor? Com la mortalitat infantil no els donava cap esperança, ni el fet que encara no tinguessin prou força per a dur a terme un ofici els deixava en la inutilitat? Per això són pobres i desvalguts, i capaços d'acollir el Regne de Déu. I a tots ens donen elements per a acostar-nos a acollir alegres el favor de Déu.

Jesús beneeix els nens (1652-53) Nicolàs Maes

Agenda

Lit. hores: Setmana III

4 dilluns

—Sant Francesc d'Assís, fund.
Jn 1,1-2,1.11/Jn 2/Lc 10,25-37

5 dimarts

Tempores de petició i d'acció de gràcies
—Sant Froilà, bisbe
—Santa Faustina Kowalska, rel.
Dt 8,7-18/1Cr 29/2C 5,17-21/Mt 7,7-11

6 dimecres

—Sant Emili, mr.
—Sant Marcel, mr.
—Sant Bru, fund.
Jn 4,1-11/Salm 85/Lc 11,1-4

7 dijous

La Mare de Déu del Roser
Mt 3,13-20a/Salm 1/Lc 11,5-13

8 divendres

—Sant Simeó, profeta
Jl 1,13-15;2,1-2/Salm 9/Lc 11,15-26

9 dissabte

—Sts. Abraham i Santa Sara
—Sant Dionís, bisbe mr.
—Sant Joan Leonardi, fund.
Jl 4,12-21/Salm 96/Lc 11,27-28

10 diumenge XXVIII de durant l'any/ Cicle B

La Mare de Déu del Remei
—Sant Daniel Comboni
Sa 7,7-11/Salm 89/He 4,12-13/Mc 10,17-30

Presentat el llibre «Episcopus» al Seminari de Vic

Redacció

Episcopus. El bisbat de Vic i l'Església a Catalunya en el context europeu és el nom del volum es va presentar fa uns quants dies a la sala d'actes Torras i Bages del Seminari Vic amb una representació de les personalitats acadèmiques, polítiques, culturals i acadèmiques del territori. Entre elles destaca la presència del bisbe de Vic, Romà Casanova; el rector de la UVIC-UCC, Josep Eladi Baños, i l'alcalde de la ciutat, Anna Erra.

L'acte va comptar amb una entrevista en profunditat a les dues persones que han liderat i coordinat el projecte: Marc Sureda, director de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Vic (ISCRVic, bisbat de Vic) i Carme Sanmartí, professora emèrita de la UVIC-UCC. Durant el transcurs de l'acte es va projectar una peça audiovisual, en la qual es recollia el testimoni de quatre de les més de vint personalitats acadèmiques i culturals que exposen des del seu àmbit de coneixement el llegat que ha deixat el bisbat de Vic i l'Església a Catalunya en el context europeu.

Seguidament, Arnau Tordera va delectar els assistents amb una actuació de caràcter íntim amb poemes musicats de Jacint Verdaguer. L'acte es va tancar amb la intervenció de les màximes autoritats de les dues institucions que han fet possible el llibre *Episcopus* (bisbat de Vic i UVic-UCC), Romà Casanova, bisbe de Vic, i Josep Eladi Baños, rector de la UVic-UCC, que van coincidir a dir que era necessari

continuar teixint vincles entre les dues organitzacions, sobretot dins l'àmbit del coneixement i la cultura.

El llibre recull 25 treballs sobre la història de la diòcesi de Vic i la seva contribució a la història de Catalunya durant 1.400 anys. El contingut de l'obra mostra les aportacions d'aquest bisbat a l'esdevenir social, polític, cultural, educatiu i literari del país. Són reflexions sorgides en el marc de la celebració d'«Episcopus» (2015-2018) i del col·loqui internacional que se'n va derivar i que, organitzat per l'Institut Superior de Ciències Religioses de Vic i la Universitat de Vic – Universitat Central de Catalunya (UVic-UCC), va tenir lloc els mesos de novembre i desembre del 2017. La celebració commemorava efemèrides de quatre grans bisbes: Cinidi (el primer conegut, esmentat en el 517), Oliba (ordenat en el 1018), Francesc de Veyan i Mola (mort en 1815) i Josep Torras i Bages (traspasat en 1916).

Nomenament de rector

Mn. Rémy Mvuyekure fou nomenat pel senyor bisbe, el propassat 21 de setembre, rector de les parròquies de Santa Maria de Lluçà, Sant Pau de Pinós, Sant Vicenç de Prats de Lluçanès, Santa Maria de Salselles, Sant Martí d'Albars, Sant Martí de Merlès, Santa Creu de Jutglar, Santa Eulàlia de Pardines i Santa Eulàlia de Puig-oriol.

Obertura diocesana del Sínode de Bisbes: 17 d'octubre

Dia de la Catedral i Jornada Diocesana

El diumenge 17 d'octubre del 2021 se celebrarà l'obertura diocesana del Sínode de Bisbes, que s'ha fet coincidir enguany amb el Dia de la Catedral i la Jornada Diocesana.

Tots som convidats a participar en aquesta celebració i les diferents activitats que es proposen durant el dia, amb una matinal al Seminari de Vic, per a fer experiència de comunió, participació i missió, i la celebració de la missa d'obertura diocesana del Sínode de Bisbes a la tarda, a la catedral de Vic.

La nostra diòcesi, ha dit el bisbe Romà, té al davant uns reptes clars en aquest nou curs pastoral, els quals ens impliquen a tots els qui estimem la nostra Església.

Estem immersos en el Sínode Diocesà, que arriba ja a les dues últimes etapes del camí en la fase dels grups sinodals: Església i missió. Malgrat les dificultats, són molts els fruits que han anat sorgint d'aquest caminar junts per a descobrir la voluntat de Déu per al nostre bisbat: l'escolta dels uns als altres, el diàleg, la pregària, el discerniment amb la Paraula de Déu; fruits que ens conviden a continuar caminant a fi de respondre al do i la crida de Déu a ser portadors d'esperança per al nostre món.

HORARI

10:00 Acollida al seminari i pregària
10:30 Presentació
Mn J.M. Riba, vicari general
11:15 Experiències viscudes durant el camí
Diferents testimonis
12:15 Descans
12:45 Dinàmiques de grup
13:30 Dinar
Menjador amb opció a menú o a portar-se el dinar
17:00 Eucaristia a la catedral de Vic
Presidida pel bisbe

INSCRIPCIONS

És convenient inscriure's a la jornada del matí al seminari i concretar si us quedeu a dinar i l'opció d'àpat escollit: menú o reserva d'espai (per als qui es portin el dinar de casa).

Us podeu inscriure:

- al formulari que trobareu a la web del bisbat www.bisbatvic.org
- al correu electrònic: registre@bisbatvic.com
- al telèfon: 93 883 26 55

A partir del mes d'octubre haurem de fer també el camí sinodal que el Sant Pare ens ha demanat de practicar en la preparació del Sínode de Bisbes. Aquesta coincidència providencial d'ambdós sínodes enriqueix el nostre camí i subratlla la necessitat d'enfrontar junts «aquesta pregunta fonamental que ens impulsa i ens guia: com es realitza avui, a diversos nivells (des del local a l'universal), aquest «caminar junts» que permet a l'Església anunciar l'Evangeli, d'acord amb la missió que li ha estat confiada; i quins passos ens convida a fer l'Esperit per a créixer com a Església sinodal», com ho expressa el document preparatori en la convocatòria feta pel papa Francesc.

Tots som Església, tots som convidats a fer camí junts i participar en aquest dia de celebració en aquests temps de gran rellevància per al futur de la vida eclesial i per al desenvolupament de la missió evangelitzadora, en la qual tots participem en virtut del baptisme.

«Treballaré perquè Montserrat continuï fidel missió de presentar Jesucrist a la societat»

(Continua de la pàgina 1.)

El pare abat Manel Gasch

El P. Manel Gasch i Hurios (Barcelona, 1970) és llicenciat en dret per la Universitat de Barcelona (1993). En 1996 va ingressar al monestir, on va fer la professió monàstica simple el 5 de setembre de 1998 i la solemne el 3 de febrer del 2002. El 23 de juny del 2011 va ser ordenat sacerdot.

El P. Manel va començar la formació en teologia a Montserrat, que va completar amb la llicència també en teologia, especialitat dogmàtica, a la Pontifícia Universitat Gregoriana de Roma (2005). Des del 2005 és professor de teologia a l'Estudi Filosòfic i Teològic de Montserrat. Des de l'any 2005 fins al 2010 el pare abat Manel Gasch va ser prefecte de l'Escolania de Montserrat, i des del 2011 fins a l'actualitat ha estat el majordom-administrador del monestir.

Primeres paraules del nou abat

Al vespre, Manel Gasch ja va presidir les vespres i la «instal·lació» del nou abat, que porta la creu pectoral de l'abat Casià M. Just. Aquestes foren les seves paraules:

«El primer salm que hem cantat ens fa pensar que a Montserrat celebrem sempre la presència de pelegrins

i estem contents de tenir-vos avui aquí, els qui casualment us hi heu trobat, en aquestes vespres una mica diferents, els qui passàveu uns dies a Montserrat o els qui heu vingut a acompanyar la comunitat. I estem contents també d'aquesta realitat nova que ens fa acollir tantes persones que des de casa seguiu la nostra pregària gràcies als mitjans de comunicació...

»Moltes maneres diverses de creuar els lindars de la casa del Senyor, de la casa de santa Maria de Montserrat que Déu ens ha confiat a la comunitat de monjos benedictins, des de la qual voldríem acollir tothom, perquè la casa de Déu ha de ser la casa de tots.

»En el servei com a abat de Montserrat que els meus germans m'han confiat avui, treballaré per tal que el monestir i el santuari de Montserrat continuïn fidels a la seva missió de presentar Jesucrist i el seu evangeli a la societat i al món, perquè creiem que en ell hi ha la font de la vida i de la felicitat. Sé que aquesta tasca necessita la pregària i el suport de tots els qui estimeu, visiteu i col·laboreu amb Montserrat, especialment els nostres escolans, també els treballadors, els oblats i els confreres.

»Vull dir una paraula d'agraïment a l'abat Josep M. Soler per tot el seu abadiat. Li demano que, ell que porta Montserrat al cor i al cap, no deixi de pregar per nosaltres.

»Posem-ho tot confiadament als peus de la Moreneta, per poder dir aquí i arreu: «Que hi hagi pau dintre teu.»».

La Sagrada Família presenta la torre més alta

La Sagrada Família va presentar fa uns quants dies com serà el terminal de la torre de Jesucrist, és a dir, la darrera i més alta de les sis centrals del temple.

L'arquitecte director, Dr. Jordi Faulí, ha explicat amb tot detall el terminal de la torre de Jesucrist que serà coronat per una creu de quatre braços, seguint l'estil de diverses creus que es poden veure en els monuments d'Antoni Gaudí. En total farà 17 metres d'alçària i els seus braços faran 13,50 metres d'amplada. Arribarà a 172,50 metres d'alçada. La creu estarà recoberta de ceràmica esmaltada i vidre.

Finalització de la torre de la Mare de Déu pel desembre

Durant la roda de premsa s'ha con-

firmat la culminació de la torre de la Mare de Déu. Després de quaranta anys de construcció, aquest 8 de desembre es preveu que s'il·lumini la seva l'estrella amb una celebració per a tota la ciutadania.

En aquest sentit, i tal com va avançar el president delegat de la Junta Constructora, Esteve Camps, en la jornada de portes obertes de l'any passat, aquest 2021 tots els esforços de les obres s'han centrat a acabar aquesta torre, la segona més alta del conjunt de la basílica, de 138 metres d'alçària. Actualment, la torre de la Mare de Déu es troba a 134 metres i només falta col·locar-hi l'estrella de dotze puntes il·luminada, que culminarà la primera torre acabada de les sis torres centrals.

La Pel·lícula

El año en que dejamos de jugar

Dirigida per Caroline Link

Alemanya, 2019

Intèrprets: Riva Krymalowski i Oliver Masucci.

Drama.

Basada en el *best-seller* de Judith Kerr.

Anys trenta. Alemanya. La nostra protagonista, Anna (Riva Krymalowski), és una nena de nou anys que viu feliç al costat de la seva família, d'origen jueu, a Berlín. Aliena a l'imminent ascens d'Hitler al poder, la seva família es veu obligada a fugir a Suïssa per a salvar les seves vides, ja que el pare d'Anna (Oliver Masucci), fidel a les seves idees contra el nazisme, és perseguit. Sense saber-ho, Anna i el seu germà Max s'embarcaran en un viatge que canviarà del tot la seva infància.

Interessant per a temes de cinema i literatura, família, amistat, esperança, refugiats, resiliència.

Poble de Déu pelegrí i missioner

Romà Casanova, bisbe de Vic

Quan ja el nostre Sínode Diocesà enfila el darrer tram de la fase dels grups sinodals, ens trobem —com ja hem dit a bastament— amb el Sínode de Bisbes, convocat pel sant pare Francesc. Res no impedeix que fem el camí conjuntament, ja que els dos trams d'ambdós sínodes, que en el fons són un únic esdeveniment, són coincidents i complementaris en els temes que ens són proposats.

La condició cristiana és la del pelegrí: sabem d'on venim i vers on anem.

De fet, en el document preparatori del Sínode de Bisbes apareix quina és la meta del camí propi de l'Església, del nostre «caminar junts», en paraules del mateix Papa, quan ens diu que l'Església és Poble de Déu pelegrí i missioner. Amb aquestes dues adjectivacions de l'Església és manifesta clarament quin és el camí que hem de recórrer junts per a arribar a la meta que ens ha estat proposada.

En la nostra llengua distingim entre el qui camina sense una meta clara (peregrí) i el qui ho fa vers un lloc concret (pelegrí). La condició cristiana és la del pelegrí: sabem d'on venim i vers on anem. El trobament amb el Senyor en la pàtria definitiva és la meta del nostre caminar. *Estarem amb ell per sempre*, ens diu sant Pau (1Te 4,18). I per a poder arribar a aquesta meta no tenim cap altre camí que el mateix Crist, Senyor nostre. Mentre peregrinem vers la pàtria definitiva ho fem essent deixebles de Jesús, seguint les petjades del qui per nosaltres s'ha fet camí. El Fill etern de Déu ha pres la nostra condició humana, a fi que en ell nosaltres puguem esdevenir fills de Déu.

Tot el nostre treball sinodal no pot oblidar aquesta meta. No som pas un grup de persones que vulguem reinventar el camí. Aquest ja ha estat fressat pel mateix Crist i

per tants homes i dones al llarg de dos mil anys. El nostre treball, pregària, escolta, diàleg, visió, discerniment, propostes, a la llum de l'Esperit Sant, és per a viure la conversió que el Senyor ens demana, per tal de ser l'Església de Crist en el segle XXI. La comunió de l'Església i la fidelitat a la vida que no ha deixat mai de palpitare en ella, sempre santa i immaculada, malgrat la sempre necessària conversió dels seus fills, són una necessitat del camí autènticament sinodal.

Des d'aquesta conversió i fidelitat necessàries, en aquest moment en què l'Església i la societat tenen tants reptes, s'entén què és l'Església: poble pelegrí i missioner. La missió està unida íntimament al nostre caminar junts com a pelegrins. Caminant sinodalment descobrirem les noves sendes per a portar l'Evangeli als pobres.

